

ENTRE L'11-S I EL 9-N de 2014: ÉREM, SOM I SEREM... (1714-2014)

Posted on [11 septiembre, 2014](#)

ENTRE L'11-S I EL 9-N de 2014: ÉREM, SOM I SEREM... (1714-2014)

Què pot passar el 9-N de 2014, en el 25è aniversari de la caiguda del mur de Berlin...? S'ha dit que el poble català tindrà l'ocasió de votar -malgrat totes les dificultats i entrebancs- sobre el futur d'una Nació a la recerca d'Estat. Però, de quina manera es podrà portar a cap la votació...? Vet aquí l'enigma per resoldre -una autèntica filigrana d'encaix- davant d'aquest enorme i important repte plantejat per una bona part de la societat catalana, molt conscient que "tot està per fer, encara que tot és possible...", perquè ERA, ÉS i SERÀ...!!!

ATENCIÓ, COMPTE...!!!

Per tal de poder llegir amb placidesa aquest article i assaborir amb gaudi les notes expressades entre claudàtors de color vermell [], així com -si s'escau- els enunciats de color blau que es troben al final de l'escrit, és de precís:

Fer-se càrrec que hi ha tantes realitats com punts de vista, si ens atenem a una generalització exagerada de la realitat, però que per damunt de tot, cal que cadascú/a respecti tothom des de la més gran consideració de la pluralitat, amb l'exercici d'una recerca orientada cap a l'adquisició ajustada de l'objectivitat de les coses d'aquest món i la pràctica d'un diàleg profund ben asserenat. A banda dels link's musicals incorporats i d'altra índole oral i textual, qui en llegeixi tot l'article haurà acarolat unes dotze mil paraules, la qual cosa més que satisfer l'escriptor, honora el sofert lector.

Prémer les notes abans indicades i extraure'n el profit o benefici més adient, sempre que hom ho desitgi i el temps fugisser li'n possibiliti, tan una cartesiana reflexió dels fets, com el descans d'un esbargiment cofoi. Les notes o citacions aspergides en l'imprès digital s'obren en format «pdf» i inclouen textos qualitius de persones autoritzades i visionats prou interessants. Tanmateix, en funció de les possibilitats que cada ordinador disposi -sigui convencional, iPhone, iPod touch, iPad o altres- els diferents visionats i textos s'obriran amb més o menys lentitud o prestesa.

També pressionant les fotos que guarneixen els títols i els paràgrafs del text, se n'esbatana un visionat significatiu perquè la pressumpta dificultat de la seva lectura faci molt més lleugera la seva comprensió

index

Finalment, vet aquí l'índex o la taula d'aquest article

0. UNA INTRODUCCIÓ

1. CATALUNYA, UNA NACIÓ ACTUALMENT SENSE ESTAT

2. LA MOLT DIFÍCIL RELACIÓ ENTRE CATALUNYA – ESPANYA

3. EN EL SILENCI, HI CABEN PARAULES...? CAL DIALOGAR I PACTAR...!

4. DEL PLANTEJAMENT AL NUS I DEL NUS A UN INCERT DESENLLAÇ...

5. A MODE DE CLOENDA

6. NOTÍCIES DE LA «ANC» I «OC» SOBRE EL «PROCÉS SOBIRANISTA CATALÀ»

7. COL·LECCIÓ DE VÍDEOS DE L'ASSEMBLEA NACIONAL CATALANA

8. GENERALITAT DE CATALUNYA. WEB INSTITUCIONAL 9-N / 2014

Aquest article -entre relat i reflexió i atesa també la vulnerabilitat amb què els dies del calendari es veuen sotraguejats per la força dels esdeveniments- exigeix una constant renovació pel que fa a la informació deguda. És per això que cal presentar i ajustar-se als fets del dia a dia. Per tant, res més adient que facilitar les diverses notícies i informacions que es produeixen. La formulació del contingut informatiu emana de l'Assemblea Nacional Catalana i el suport de les aportacions de l'Òmnium Cultural. Pulsant, doncs, la imatge fotogràfica s'obtindrà un recull de tot allò més eloqüent -en un sentit o d'altre- entre l'11-S i el 9-N de 2014 del «procés sobiranista».

NOTÍCIES I INFORMACIONS DE L'ASSEMBLEA NACIONAL CATALANA I DE L'ÒMNIUM CULTURAL SOBRE EL PROCÉS SOBIRANISTA DE CATALUNYA

Cal, per altra banda, escatir un link que -en elaborar una síntesi d'allò més sobresortint- ens aporti notícies a l'instant a mode de diari digital: VilaWeb. Per això, he escollit el portal informatiu més antic dels territoris de llengua catalana, impulsat pel periodista Vicent Partal.

VilaWeb és el primer i principal diari digital en català, tant en nombre de lectors com en reconeixement públic. També ha estrenat una edició en llengua anglesa.

1h i 50' a la Seu Vella de Lleida en l'acte inaugural del Tricentenari 1714-2014

0. UNA INTRODUCCIÓ

0.1. *El TRICENTENARI (1724-2014): de la Guerra de Successió al Decret de Nova Planta*

La part numèrica del títol atorgat a aquest article (entre l'11-S i el 9-N) no pretén de cap manera abastar els 300 darrers anys de la Història de Catalunya [1], sinó sobretot, retre un homenatge a totes les persones de la nostra terra que, des de la «Guerra de Successió» i el «Decret de Nova Planta» de Felip V [2], han vist pertorbades les seves llibertats. Enguany, el dia 11 de setembre hem celebrat el «Tricentenari» de la caiguda de una Barcelona, devastada per les tropes borbòniques després de catorze mesos d'un gran setge persistent i feroç [3]. Culminava així, una contesa, -la primera a escala mundial- que va dirimir l'equilibri europeu i va desposseir Catalunya de les seves llibertats.

0.2. *De puny i lletra. El dietari d'un frare caputxi sobre l'11 de setembre de 1714*

Un frare caputxí en el «Llibre d'òbits de religiosos i altres coses curioses succeïdes a Barcelona del 6 de juny de 1691 fins al 5 de maig de 1775» va deixar escrit en forma de diari, el maig de 1714:

«Lo foc que esta nit se à disparat tant de la plaça com dels enemichs es cosa que pasma, [...]. Lo estrago no's pot dir, però de vuy a 300 anys se'n recorderà»...

Tot i que també es disposa de molts altres documents sobre la «Guerra de Successió» -per cert, una lluita armada d'una complexitat enorme-, també en tenim notícia a través d'en Francesc Castellví qui, tot i essent del bàndol austriacista, el seu relat en «Narraciones históricas», es pot considerar bastant objectiu en ser considerat persona prou ponderada ja que documenta i contrasta les fonts, cosa força inèdita a l'època d'aquell moment [4].

Però em plau tornar a escriure, perquè vosaltres torneu a llegir, aquella pinzellada que el frare caputxí, Manel Soler, ens ha deixat a la nostra consideració:

« [...] Lo estrago no's pot dir, però de vuy a 300 anys se'n recorderà».

0.3. L'11 de setembre de cada any a Catalunya, «celebració» d'una «derrota»...?

I és veritat. Tot just encara, i després de 300 anys, el poble català «se'n recorda» i, en commemorar anualment [5] una de les derrotes més celebrades, aquest 2014 ens graneja les llavors d'un projecte que pretén, en definitiva, construir una Catalunya millor amb la consecució d'un «Estat català independent dins del marc europeu» i, temps enllà, mostrar-nos l'horitzó d'una independència de tots els Països catalans [6].

La Guerra de Successió espanyola es resolgué entre l'11 d'abril i el 13 de juliol de l'any 1713 en què se signaren els dos Tractats d'Utrecht. I és el 25 de juliol de 1713 quan Felip V inicia el setge sobre Barcelona. Tanmateix, en el Principat de Catalunya es forjà una forta resistència contra el vencedor de les pugnes entre les Cases reials europees -Felip V-, qui va enviar un gran contingent de forces per assediar Barcelona i obligar la seva capitulació. El Conseller en Cap, Rafel Casanova, es posà al front de la contesa per defensar la ciutat. Malgrat la derrota prevista, atès el gran potencial armamentístic de l'exèrcit borbònic, l'actitud dels ciutadans amb el seu Conseller en Cap, fou heroica...

... D'aquí que l'11 de setembre de cada any se celebri una «derrota» com a símbol i commemoració d'una lluita que, fins al moment present i de cara al futur, malda per aconseguir la «victòria» de les llibertats perdudes. Sense oblidar-se, des del record i l'agraïment, de totes aquelles persones que, en aquell moment històric, defensaren heroicament Catalunya.

0.4. Rebobinant escrits d'anys passats entre la Diada de Sant Jordi i el 9-N

Durant cinc anys consecutius i, en referència a la Diada de Sant Jordi, he deixat redactats diversos articles en aquest Web-Blog per tal de realçar la festa catalana del mes d'abril que, com cada any, ens ofereix roses tendres de primavera per endolcir els sentiments del cor i molts llibres de tot caire per conrear la imaginació i el discerniment de l'enteniment...

Tot seguit brindo, doncs, en aquestes planes digitals, el contingut progressiu de la temàtica tractada durant els darrers anys d'aquesta festivitat amable i plaent:

2014: Entre la Diada de Sant Jordi i l'Onze de setembre 2014 = [7]

- *Les festes primaverals a la nostra terra catalana.*
- *La llengua, el principal i més important acte de comunicació.*
- *La rauxa i el seny en el coneixement i l'estimació de les llengües.*
- *Dos autors literaris diferents en el marc d'un reconeixement mutu.*
- *Una reflexió sobre el moment actual: entre la diada de Sant Jordi l'Onze de setembre.*

2013: El naixement, la història i la codificació de la llengua catalana = [8]

- *Un mirada al naixement de la llengua catalana.*
- *Les vicissituds històriques d'una llengua, patrimoni del poble català.*

- *El recordatori de qui va unificar i codificar la llengua catalana moderna: Pompeu Fabra.*
- *L'estructura de la llengua catalana enquadrada dins d'elaborats mapes conceptuals.*

2012: «*Verba volant, scripta manent*». Del fetitxe del llibre a la imatge virtual de la teranyina d'Internet = [9]

- *La comunicació escrita: des del naixement de l'escriptura a l'ús dels ordinadors.*
- *Una exploració des del túnel del temps fins a l'arribada dels processadors de textos.*
- *La història del suport imprès: de la pedra al paper.*
- *La llum, el color i l tinta.*
- *El procés gràfic de la impressió d'un llibre.*
- *El llibre electrònic, digital o ciberllibre.*

2011: *Roses i llibres en la diada esplèndida de Sant Jordi a casa nostra* = [10]

Un guardó en els Jocs Florals escolars de BCN i una metàfora irònica convertida en faula educativa.

- *Llibres tot l'any per obrir-se al món i fer treballar el cap...!*
- *Roses perfumades per desvetllar ls sentiments i amorosir ls cors...!*
- *Els Jocs Florals: mirant enrera, vivint el present i escatint el futur.*

2010: *Diada de Sant Jordi el 23 d'abril. Festa del llibre i devesall de roses* = [11]

- *Uns bons companys de viatge: la cultura en forma de llibre i la tendresa transformada en una rosa.*
- *La restauració dels Jocs Florals. El lema de la pàtria, la fe i l'amor.*
- *Els Jocs Florals escolars: d'escriptors de «marca adolescent» a literats de «marca maduresa».*

0.5. *Des d'una qüestió de reconeixement lingüístic entre dues cultures a la desconfiança acumulada al llarg dels anys que aboca cap a un «procés sobiranista» d'incertesa resolució*

En un intent personal i esforçat d'aproximació entre dues cultures mitjançant el benentès de la llengua de cadascuna, és a dir, entre la llengua castellana (representada pel «*Príncipe de los Ingenios*», Miguel de Cervantes) i la llengua catalana (mostrada pel «*Príncep dels poetes catalans*», Jacint Verdaguer), hem arribat a un punt -diguem-ne ben crític- en què «*el dret a decidir*» l'esdevenidor del nostre poble català, pel que fa al preludi d'un «*procés sobiranista*», es debat arreu del territori entre la incertesa de poder acudir a les urnes per votar i la il·lusió de poder-ho fer d'alguna manera i en un moment adient [12].

La polèmica generada malda entre una gasiva intransigència legalista i una manca de voluntat política d'uns -com n'és l'actitud el Govern de l'Estat espanyol i les seves institucions, així com partits polítics i diverses plataformes unitàries

espanyolistes de caire privat-, versus el convenciment democràtic, alliberador, pacífic i festiu d'un altre moviment transversal, de fons i sorgit de baix cap a dalt, de ciutadans catalans que han buscat empara en altres partits polítics i institucions oficials catalanes.

Tampoc no podem menystenir, la tasca compromesa i ingent d'associacions com la «*Assemblea Nacional Catalana*», «*Òmnium Cultural*» i «*Súmate*», així com també i de forma indirecta, la Plataforma «*10-M*». Per altra banda, en una societat plural i democràtica hi caben també plataformes contràries de les que en podem esmentar la «*Societat Civil Catalana*», la de «*Libres e Iguales*» i d'altres de menor importància [13].

Efectivament. I per tal de poder copsar la problemàtica de la qüestió en tota la seva amplitud vigent i, ensems amb tota la seva cruesa real, només cal obrir els diaris de tota tendència, llegir els seus titulars i, sobretot, escatir els abundosos articles d'opinió que contenen, així com la publicació de molts llibres contraposats; atendre amb curiositat la multiplicitat d'entrevistes dels mitjans de comunicació en els diferents escenaris o programes muntats; immerngir-se en les tertúlies diàries de tota índole; auscultar els criteris exclusivistes i, certament, confrontats dels partits polítics; esbrinar el parer desigual de tota la bona gent del carrer, així com parar esment a la veu dels parlamentaris catalans o la dels diputats espanyols i institucions estatals, així com també auscultar el ressó internacional sobre l'assumpte que ens embolcalla [14].

Tot i això, segurament encara hi manquen més debats tècnics-científics, per aprofundir tota la temàtica plantejada, amb més rigor i fonament de causa. Però un «*Llibre Blanc*» sobre el «*procés cap a la independència*», treballat pel «*Consell Assessor per a la Transició Nacional*» resta ja finalitzat [15]. Es publicarà molt en breu i, certament que, l'anàlisi primmirat i observat fil per randa del qual, no es farà pas esperar.

Tanmateix, ni tan sols en un exercici d'interpretació objectiva d'alguns dels dictàmens del Tribunal Constitucional d'Espanya -es diu que probablement ben contaminat- ha pogut extingir -fins al moment actual- la flama persistent del «*procés sobiranista*», una ambició que ve de molt lluny i que avui arriba esperançada enfront d'un «*statu quo*» marbrenc i immòbil [16].

Catalunya – Cataluña – Catalogne – Catalonia – Katalonien..., una Nació encara sense Estat...!

1. CATALUNYA, UNA NACIÓ ACTUALMENT SENSE ESTAT

1.1. *Catalunya una «Nació» a la recerca d'un «Estat»*

Catalunya se sent i s'experimenta com un poble que posseeix «una història particular, una cultura inqüestionable i una llengua pròpia», elements imprescindibles que configuren o constitueixen la definició de «nació».

Ara bé, perquè Catalunya pugui arribar a ser considerada «estat», i gaudir plenament d'aquesta prerrogativa, només li caldria o bé formular un pacte treballat en el temps -sigui amistós, sigui polític- d'independència amb l'Estat espanyol, o declarar-la unilateralment i fer-la efectiva internacionalment, la qual cosa també és possible...

...i això, perquè es compleixen les circumstàncies o trets inherents i essencials que defineixen, ensems, quan una «nació» pot transformar-se en «estat». I aquestes característiques en són «l'existència d'una població permanent, la definició d'un territori determinat i l'establiment d'una autoritat política pròpia».

1.2. *Una història i un argumentari a favor de Catalunya*

De moment, Catalunya només s'identifica com una Nació sense Estat [17]. Sobre aquest tema voldria ampliar el paisatge amb un més gran angle de visió. Per tant, pel que fa al decurs del temps, i en referència als esdeveniments passats que s'hi desenvolupen, m'és escaient d'aconsellar el contingut de:

- Unes serioses «OBRES D'HISTÒRIA» de gran amplària i la biografia dels seus autors [18].
- Un enllaç a la xarxa d'Internet d'un «ARGUMENTARI» dinàmic a favor i en defensa de Catalunya [19].

En el seu conjunt -«bibliografia / arguments»-, esdevenen una bona i clarificadora panoràmica a través d'un recorregut històric en el temps i una visió ben argumentada en defensa de la Nació catalana que, tant de bo, serveixi per copsar informació veraç, destriar la categoria de l'anècdota, raonar amb profunditat i

solidesa, debatrem intel·ligentment i imparcial. D'aquesta manera -escatint amb seriositat els orígens i el transcurs dels fets de la humanitat-, hom pot aproximar-se a l'objectivitat de la història. He escollit pretesament el verb «aproximar-se» perquè les troballes o versions dels historiadors sobre els esdeveniments del passat que pauta el temps fugisser, col·locades a la platina del microscopi hermenèutic, sempre parteixen -es vulgui o no- d'un angle visual particular que pot distorsionar, amb més o menor grau, la realitat de les coses.

1.3. El llibre de l'historiador Sanpere i Miquel: «Fin de la Nación catalana»

No obstant, voldria fer palès un llibre intítulat «*Fin de la Nación Catalana*» de l'historiador Sanpere i Miquel [20] el qual, després d'un llarg recorregut prou extens, molt dens i no de fàcil comprensió, però amb claus decisives per al coneixement de la Guerra de Successió, per exemple -a la vegada que constitueix un fit en el camp de la ciència històrica a Catalunya-, un historiador ulterior - estudiós de l'obra de referència- conclou sobre el títol de la qual:

«... se declara muerta la Nación catalana cuando sus Consejeros entregan la bandera de Santa Eulalia a los soldados de Felipe V. Indudablemente la Nación entra en la agonía en aquel momento, y si no se puede declarar muerta hasta el 16 de enero de 1716 es porque hasta ese día hubo posibilidad de que pudiera ocurrir el milagro profetizado por las beatas barcelonesas. No se hizo el milagro y la Nación murió» [21].

Ara bé, Sanpere refuta aquesta interpretació d'altri, de cognom Castellví, amb aquestes paraules finals:

«Pero, ¿qué es lo que murió el 16 de enero de 1716? Pues pura y simplemente un ESTADO, un modo de ser político del pueblo catalán, y decimos del pueblo catalán porque un pueblo vive mientras su lengua vive (...), lo que murió fue sólo un ESTADO, una organización política, no un pueblo, y cuáles sean los destinos de ese pueblo en lo futuro, esto lo escribirán en la continuación de los siglos sus historiadores» [22].

Aclarit aquest punt i, amb la intenció d'evitar equívocs, de ben segur que hagués estat molt més adequat intítular el llibre en qüestió i presentar el seu títol d'aquesta manera: «¿*Fin de la Nación Catalana?*».

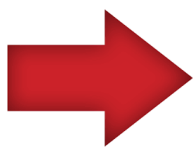
Entre el «*Fin de la Nación Catalana*» i el «¿*Fin de la Nación Catalana?*» hi he addicionat uns interrogants que diferencien conceptualment el títol primigeni del que, de cara a l'il·lusionat futur proper, s'ha volgut esmenar. Efectivament. Tard o d'hora, la transformació de la Nació catalana en un Estat català, esdevindrà una realitat. De moment, un humus latent, que flueix de la pròpia societat - conscienciosa, transversal i potent-, impulsa el ressorgiment de les cendres d'entre els molts anys d'atuïment.

1.4. El «procés sobiranista» i diverses interpretacions

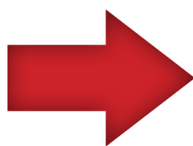
El «*procés sobiranista*» endegat s'està eixamplant amb tota la seva força «*hic et nunc*». Es comprova que l'independentisme no s'arronsa ni amb la prepotència

ferotge de tot l'aparell de l'Estat centralista, així com tampoc amb la força hostil de l'aliança entre els dos partits majoritaris -PP i PSOE-, ni amb les manipulacions tendencioses d'una bona part dels mitjans de comunicació espanyols. Tampoc – fins el moment present- amb la trecadissa i manca d'entesa entre els partits sobiranistes que la gent del poble vol reconstituir demanant-los «unitat».

És ben trist d'escoltar certes afirmacions -com les del flamant Secretari general del PSOE- quan en un pretès acte de generositat ofereix, en una trobada amb el President de la Generalitat, de treballar intensament per «reconèixer la singularitat catalana» atès que «la majoria de catalans volen una Catalunya millor dins d'una Espanya millor». Des d'aquesta perspectiva s'infereix que una bona majoria de polítics espanyols manifesten posseir una gran ignorància respecte de Catalunya o, el que seria pitjor, palesen un insolent cinisme sobre la nostra terra, perquè ...

... Catalunya no és una «entitat singular» respecte d'altres. És, en tot cas, un poble, una nació, un país amb una història que gaudeix d'una llengua pròpia, d'una cultura peculiar, d'uns costums distintius, d'uns codis i unes lleis -arrabassades ara fa tres-cents anys mitjançant les armes- i que el retrovisor del seu passat emmiralla el patiment a causa d'un tracte maldestre, per no dir vexatori, que l'aproxima a una conjuntura de mercadeig colonial, encara que amb una consideració eufemista de «nacionalitat autonòmica» privada, sense mirament, de tota «sobirania nacional».

... I en referència als catalans que semblen preferir «una Catalunya millor dins d'una Espanya també millor», hi apareix una pregunta indirecta sobre com pot esclarir-se això. Perquè les grans i brillants manifestacions de tres Diades de l'11-S han sumat de forma progressiva molta gent. I les darreres enquestes, tant pel que fa al «dret a decidir» com per a una clara «opció independentista», esdevenen aclaparadores. Aleshores, no fóra millor permetre una consulta i així sortir de dubtes tots plegats...? Malgrat la negativa per votar en referèndum no refrendari o en una consulta d'opinió -i per no posar en risc la inhabilitació dels funcionaris o la impugnació d'un cens- darrerament s'ha ofert una votació alternativa per al 9-N a mode de «procés de participació»

La història dels catalans sota l'angle de Campoamor: "Nada es verdad ni mentira, todo depende del cristal con que se mira".

2. LA MOLT DIFÍCIL RELACIÓ ENTRE CATALUNYA – ESPANYA

2.1. Federalisme, independència o seguir com sempre...?

López Burniol [23] relata una anècdota que deixo escrita a continuació. En una intervenció a un acte celebrat a Madrid sobre la relació Catalunya-Espanya a l'any 2013, va exposar, de cara a una solució, la seva tesi en els termes d'una alternativa: «O federalisme o autodeterminació». Comenta que un professor, en acabar l'exposició li va recriminar la idea per considerar la seva intervenció, un «discurs antic». I aquestes en són -sintetitzades- les paraules de rèplica de López Burniol:

«No he utilitzat ni una sola vegada la paraula nació. He dit, això sí, que Catalunya és una comunitat humana amb consciència clara de tenir una personalitat històrica diferenciada i d'una voluntat ferma de projectar aquesta personalitat cap al futur mitjançant el seu autogovern (autogestió dels propis interessos i autocontrol dels propis recursos). Si a això vostè vol anomenar-ho una nació, digui'n així, i si no vol, no ho faci, però la realitat continuarà sent la que és i, al final, s'imposarà. D'altra banda, no he pronunciat ni una sola vegada la paraula sobirania; he vingut a parlar de poder. És a dir, a denunciar que España -aquest tros de terra que va del Pirineu a Tarifa i de Finisterre al Cap de Creus- s'ha articulat des de fa segles com una piràmide, el vèrtex de la qual és a Madrid i a on tot el poder polític, resident en aquest vèrtex, ha estat i està sense interrupció en mans d'una casta -renovada per cooptació- que fa segles que roman assentada sobre l'Estat, el qual considera com una propietat privada i com una societat de socors recíprocs; una casta que esgota el seu propi projecte en l'autosatisfacció dels seus propis interessos, prescindint d'un projecte nacional inclusiu i resistint-se, per tots els mitjans, a un repartiment nacional del poder polític que exerceix».

2.2. Moviments cap a la independència. Les manifestacions populars

Mentrestant, no és pas d'estranyar que es confirmi tot això dit, amb alguns exemples. Només cal realçar els pacífics, però profunds moviments populars haguts en les manifestacions de la Diada de l'11 de Setembre dels anys 2010 [24], així com també en el 2012 a Barcelona [25] i en d'altres indrets de Catalunya, per adonar-se'n del vigor, de la força i de l'engrescament de la gent del poble vers la consecució entusiasta i fervent d'una NACIÓ-ESTAT [26].

Si bé diverses plataformes de la societat civil organitzen i empenyen el que podem denominar «procés sobiranista» [27], tampoc hem de privar de llum i, per tant, cal donar a conèixer l'existència d'altres associacions completament antagòniques amb el nou tarannà d'una bona part de la societat catalana. Algunes de les quals, fins i tot ben hostils, derivades o no de partits polítics, no només a la causa independentista, sinó oposades plenament al mateix acte democràtic de poder acudir a les urnes per votar [28].

El dia 11 de setembre de 2013 una bona part de la població catalana va ajuntar les seves mans, de nord a sud del país, tot fent històrica una «Via Catalana» que ha quedat consignada històricament, per al gaudi dels qui en participaren i per a la posteritat, en una giga-foto gegantina [29]. Una gran manifestació democràtica, efusiva i festiva de persones lliures que es perceben sentimentalment pobladors d'una NACIÓ en aquesta terra del signe astrològic d'Escorpi, amb el benentès que històricament així queda categòricament demostrat des de l'aiguavés científic, malgrat que alguns -per raons espúries i d'altra índole- s'escarrassen en no considerar-ho així des de l'estret i reductor vessant polític.

Enguany, el mes de juliol, l'Assemblea Nacional Catalana («Ara és l'hora. Units per un País nou») i Òmnium Cultural («Votar és normal en un País normal») posaren a l'abast públic una aplicació informàtica per tal de poder adherir-se i omplir una «V» -de (V)otar-(V)oluntat-(V)ictòria)- que des de vol d'ocell així ha quedat forjada, omplint -des del vèrtex de la Plaça de les Glòries Catalanes- l'Avinguda Diagonal i la Gran Via enllà... Un document històric i viu, camí decidit cap a la predisposició de l'assoliment d'un ESTAT. Tothom qui n'ha participat d'aquest moviment català, de forma virtual o presencialment, ha seguit esbossant i obrint el camí perquè, en un moment o altra, més d'hora que més tard, s'aconsegueixi plenament el deure que aquest poble té amb les generacions passades i les que conformaran el futur [30].

2.3. L'España invertebrada de José Ortega y Gasset

Vet ací un paràgraf de José Ortega y Gasset [31] en la seva obra «España invertebrada» [32], escrit a l'any 1922 i prou punyent en relació al mal profund dels governants d'Espanya, com a responsables de la seva invertebració:

«De 1580 hasta el día, cuanto en España acontece es decadencia y desintegración. (...) Primero se desprenden los Países Bajos y el Milanésado; luego Nápoles; al principio del siglo XIX se separan las grandes provincias ultramarinas, y a fines de él, las colonias menores de América y Extremo Oriente. En 1900 el cuerpo español ha vuelto a su nativa desnudez peninsular. ¿Termina con esto la desintegración? Será casualidad pero el desprendimiento de las últimas posesiones ultramarinas parece ser la señal para la dispersión intrapeninsular».

2.4. Les causes de l'orientació secessionista i el possible tractament

Segons el parer de López Burniol, i cenyint-nos en els fets que actualment s'estan vivint a Catalunya, detecta dues causes -com dues cares de la mateixa moneda- de l'efecte dinàmic secessionista, tot suggerint el possible tractament:

La causa primera, s'orienta cap a l'absència permanent d'un projecte nacional espanyol que sigui veritablement integrador i eficient.

La segona causa té a veure amb el poder. Els qui de debó podrien pilotar el canvi o, almenys no impedir-lo, continuen fidels al lema «*Abans morta que de tots*».

El president de la Generalitat, Artur Mas, fa el tradicional missatge institucional amb motiu de la Diada Nacional de Catalunya.

3. EN EL SILENCI HI PODEN RESSONAR PARAULES...? ES TRACTA DE DIALOGAR I PACTAR...!

3.1. El pacte dialogat, una solució al problema...?

Així doncs, en aquest moment històric i transcendental que vivim, el recurs al «silenci» pot esdevenir com el més preuat valor perquè hi pugui ressonar vertaderament totes les abundoses i multilingües paraules que ens diem amb l'objectiu de conèixer-nos, entendre'ns, comprendre'ns i estimar-nos. Això se'n diu «diàleg». Però, si això no és possible -i sembla que hi ha moltes paraules actualment ensordides i encallades- [33] serà de precís donar curs a la voluntat decidida i democràtica del poble català -administrada pel poder polític- per aconseguir i guanyar-se una NACIÓ-ESTAT amb l'eslògan del sant i senyal pregon i persistent que maldi en construir una realitat ajustada i concordada, contra tota desesperança, en la força interna de tot allò que «ÉREM, SOM I SEREM...» [34]

Aquest «silenci» reflexiu i assossegat cal que es transformi, doncs, en un «diàleg» productiu i flexible per obtenir una «resposta» democràtica i política d'aquells qui es protegeixen de forma incessant en una negativa de caire exclusivament jurídica i persistent a l'ampara de lleis constituïdes i fèrriment protegides per altres majories que les monopolitzen,

Aquest «silenci», que ha de ressonar en «diàleg» per a la consecució d'una «resposta», l'ha demanat una brillant i monumental manifestació de centenars de milers de persones que l'11-S de 2014, a les 17:14h, exterioritzaren festivament i assenyada els fonaments de tot el que engloba, soterrada i vibrant, aquesta quantitativa i qualitativa reivindicació simbòlica de l'extraordinària «V», dibuixada mitjançant una marea humana en el vèrtex de partença d'una plaça actualment en desconstrucció -«Les Glòries Catalanes»- des d'on parteixen dos costats, dues arteries principals de Barcelona. Persones procedents de tots els racons de Catalunya que, des del seu Cap i Casal, han enviat a tot el món un noble i esperançador missatge reivindicatiu [35].

3.2. Les dificultats d'una consulta. Entre el pacte, la desobediència i una solució alternativa

Tot i que de cara a la votació del 9-N, defensada i prevista fins al darrer moment en què s'ha fixat el dia «D» de la consulta al poble català [36], però ignota en el seu acompliment, apareixen veus que, davant de totes les negatives per poder exercir el dret a decidir i esgotades les sortides pretesament legals per conduir-lo a bon terme, han apel·lat a la insubmissió. Caldrà clarificar aquest punt i entendre que:

«El desacord amb una llei en una democràcia mai no ha de dur a l'incompliment. I menys per part d'un govern. Si s'esquerda aquest principi, s'enfonsa l'edifici. Dit això, el Govern central insisteix a convertir unes lleis en grillons, que és una altra manera de restar-los autoritat, sense oferir sortides a un conflicte de dimensió notable. Si els primers haurien de recordar que hi pot haver eleccions -o referèndums- sense democràcia, els segons no poden oblidar que les lleis democràtiques es deriven d'un contracte social» [37].

Però també sorgeixen altres veus que tot i constatar que la constitució espanyola no permet l'exercici del dret de decidir, per altra banda han posat de manifest que la negativa a poder votar, perquè no ho acull la constitució espanyola, està en contradicció amb *«la voluntat democràticament manifestada d'una comunitat nacional»*. I en aquest context, sostenen que *«aquesta concepció no pot acceptar el segrest de la voluntat popular en nom d'una legalitat imposada coactivament»*.

I si això és així, el govern espanyol no tindria cap legitimitat per oposar-se a la decisió del Parlament de Catalunya de donar veu a la ciutadania per tal que, lliurement i majoritària, expressi la seva voluntat -en sentit afirmatiu o negatiu- en relació a la creació d'un estat català sobirà. Si guanyés l'opció independentista, s'afegeix que, *«el govern espanyol no tindria cap legitimitat per oposar-se a entrar en un procés de negociació per establir les condicions de la secessió» [38].*

Totes les vies considerades legals per exercir el dret a vot sobre sobre una pregunta formulada en els termes de *«Vol que Catalunya esdevingui un Estat...? En cas afirmatiu, vol que aquest Estat sigui independent...?»*, xoquen frontalment amb la negativa rotunda de l'Estat espanyol el qual, basant-se en la Constitució i les Lleis i sense cap mena de sortida al problema, com en seria un diàleg fructífer per trobar solucions intel·ligents.

Finalment, com ha quedat ja consignat en aquest mateix article, després de dificultoses reunions entre els partits sobiranistes, ha sorgit una proposta, presentada pel President de la Generalitat, que ha decantat la desunió i el desacord entre els quals, malgrat les veus del poble que insistentment reclamen la unió. La nova proposta contempla dues coses:

- L'exercici de vot sobre les preguntes originàries i pensades per al 9-N, però privades del concepte de referèndum o de consulta no referendàries, i per contra, l'oferta possibilista de nova definició a manera d'un *«procés participatiu»*.
- La convoctòria d'unes *«eleccions autonòmiques»*, en un futur no llunyà, dites plebiscitàries, amb la intenció que els partits sobiranistes es presentin amb una *«candidatura unitària»*.

En data de 19 d'octubre de 2014 la Plaça de Catalunya de Barcelona va reunir unes 110.000 persones, convocades per l'Assemblea Nacional Catalana i l'Omnium Cultural, on el crit unànimе «independència-unió» conformaven la voluntat del poble per tal que la votació del «procés participatiu» del 9-N constituís el preludi plebiscitari d'unes «eleccions autonòmiques» en pocs mesos i molt abans de les municipals previstes per al mes de maig de 2014.

La Via Catalana de l'11-S de 2014 des de l'aire

4. DEL PLANTEJAMENT AL NUS I DEL NUS CAP A UN INCERT DESENLLAÇ...

4.1. Preguntes sobre el «dret a decidir»

Establert el plantejament del problema sobiranista i havent-nos endinsat en el nus de la qüestió, quin final es pot esperar...? S'escau que ens fem aquestes preguntes sobre el «dret a decidir»:

- **Es trobarà una sorpresiva fórmula original i legal per acudir a les urnes d'una forma o altra...? [39]**
- **I en el cas de poder votar, s'exercirà aquest dret a curt, mitjà o a llarg termini...? [40]**
- **Donat per efectuat l'escrutini d'una votació, quin recorregut tindrà el seu resultat el dia següent...? [41]**

Les incògnites dels interrogants plantejats respecte del «*procés sobiranista*» i les seves conseqüències no són fàcils d'esclarir ara per ara, malgrat les declaracions dels uns i dels altres. Però, de moment -entre la impaciència frisa i la calma esperançada-, res s'atura en aquest moviment delerós i amb la seva rèplica irada, s'encén i s'apaga l'enllumenament segons l'oportunitat de les declaracions més o menys encertades de cada moment. Mentrestant, la maquinària del poder s'enllaferna constantment en aquesta dura contesa d'interessos discrepans [42].

4.2. El «Cas Pujol»

Per altra banda, per acabar d'enfosquir el panorama i fer brotar especulacions inquietants de tota mena, ha esclatat el denominat «cas Pujol», les conseqüències del qual, amb les repercussions desconegudes de cara a un futur proper i a llarg termini, no es poden abastar «hic et nunc» atesa l'enorme i excessiva complexitat d'aquest greu i trist esdeveniment [43].

4.3. Tornem cap a les grans manifestacions populars...i escoltem els mitjans de comunicació

Tanmateix i pretesament, tornem a girar la mirada cap al bell mig de l'Onze de Setembre i a la gran manifestació humana com a paradigma o exponent d la celebració. Per dues vegades en aquest escrit hi he fet esment i ara en serà la tercera:

- ✓ La primera volta, ha estat per consignar l'extraordinària tasca de les entitats organitzadores.
- ✓ En segon lloc, per realçar l'èxit hagut i honorar a la bona gent que hi participà.
- ✓ Finalment i en tercer cop ara, per constatar el ressò dels mitjans de comunicació.

Tant la TV com la ràdio i, per suposat tota la premsa escrita i la digital -nacional i estrangera- han valorat la magnitud impactant de la manifestació o concentració de la «V» a Barcelona -festiva, massiva, democràtica, transversal i sense precedents-, parafrasejada i nudrida amb el crit unànim a favor del «dret a decidir» perquè així, si les urnes ho determinen, poder assolir la «independència».

Em plau deixar en aquest punt de l'article els link's o enllaços de diferents mitjans de comunicació per tal que -qui ho desitgi- hi pugui accedir i fer un rastreig de les notícies aparegudes i que es van produint -alimentades per la força del pas del temps i l'oportunitat informativa-, així com les tertúlies i els articles d'opinió consignats [44].

4.4. La Llei de Consultes catalana i la tensió entre la política i el dret

Ara de cara als propers dies, s'atalaia l'aprovació de la Llei de Consultes i la signatura del decret de convocatòria per a la votació del 9-Novembre [45]. De moment podem dir que aquest pols català amb l'Estat espanyol no s'atura malgrat el menyspreu, les falsificacions, els assetjaments i les prohibicions [46]

El professor Víctor Lapuente en la seva obra «*Demos y los demás*» -segons ens aporta Juan José López Burniol- censura que la discussió en relació amb el 9-N transcorri en un terreny massa legalista i poc polític. I conclou que «*no som davant d'un conflicte de legalitat contra legalitat o de legalitat contra democràcia*», sinó que «*és tracta d'un conflicte sobre els que formen part de la comunitat política*». És a dir, «*Quin és el subjecte polític...? És Espanya o és Catalunya...? Aquesta és la pregunta política bàsica, que no és el resultat de cap marc jurídic*» [47]. Amb la capacitat de síntesi ben pròpia de López Burniol, aquest hi detecta en el llibre de Víctor Lapuente esmentat dos temes que ressalta i un problema sempre latent:

Dos temes:

- L'abús del dret en el marc polític [48]

- La determinació del subjecte polític -Catalunya o Espanya- que «ha de decidir» [49]

Un problema: és el que provoca la ruptura de la legitimitat originària de la qual reben la seva legitimitat totes les institucions implicades [50]

4.5. Les dificultats per a l'exercici d'un consulta al poble català i el sentit comú

Atesa l'efervescència i a la cascada de continguts que, pel que fa al camí a recórrer cap a la consecució de la independència s'aspergeixen arreu (articles de diferent índole, comentaris, debats, opinions, tertúlies, llibres, declaracions, estudis, conferències i qualsevol altra mena de hipòtesis...), i per això mateix, em plau consignar en aquest final del meu escrit un reguitzell de reflexions al redós del tema que ens ocupa, fruit de consideracions espigolades d'aquí i d'allí, en la mesura que s'esvaeixen els dies dels fulls del calendari...

Tot i saber que avui dia resulta prou complicat de concentrar la realitat dels esdeveniments per poder-los reflexionar i extraure'n bones lliçons per al capteniment personal i social, no per això s'ha de perdre la confiança i incrementar l'esforç per garbellar amb el sedàs tot allò que separa la bona llavor de la brossa. Hem de fer-nos càrrec que tot va amb presses i, amb la velocitat amb què transita i esdeve l'aventura del món actual, hi ha el perill de perdre's, des de la nostra finestra personal, part del paisatge.

L'establishment espanyol es nega amb menyspreu a admetre que l'anomenat problema català -que és, de fet, el problema espanyol de l'estructura territorial de l'Estat- només té dues sortides: o un Estat federal on Catalunya vegi reconeguda la seva identitat nacional en forma d'autogovern (autocontrol dels propis interessos i autogestió dels propis recursos) o una Catalunya independent. Això, tard o d'hora ho hauran de decidir els ciutadans catalans mitjançant l'oportuna consulta...i el retard en donar curs a una d'aquestes solucions disjuntives, només farà que s'agreugi el problema amb una important erosió de l'opció unionista i clarament a favor, per contra, del procés sobiranista.

Però hem d'estar amatents a la seqüència de tots els esdeveniments que van succeint i conformant un panorama en què cada fet queda sobrepassat per un altre. Llegeixi's així el vertigen de tot plegat: l'aprovació de la Llei de Consultes pel Parlament català; la convocatòria, per decret, de la consulta pel President de la Generalitat; la impugnació d'ambós documents davant del TC pel Govern central i la seva suspensió automàtica; la visible unitat dels líders polítics a favor del dret a decidir; la presentació al President de la Generalitat de les mocions dels Ajuntaments mitjançant més de 800 batlles dels 920 municipis del territori, reunits al Pati dels Carrutges del Palau de la Generalitat donant suport a la consulta del 9-N; la presentació d'una votació alternativa pel President de la Generalitat i la convocatòria d'eleccions plebiscitàries com a últim recurs en el moment apropiat; la unitat esquerdada per part dels partits polítics sobiranistes i la crida de l'ANC i de l'OC per a refer-la en una magna manifestació festiva; la reunió de tots els membres del pacte nacional per al Dret a decidir; l'arc confòs i incoherent del Govern espanyol en considerar el nou 9-N (definit com un «*procés de participació ciutadana*») des d'una bona notícia aplaudida perquè no es fes la consulta prevista al decret i considerar que aquest nou alternatiu no tenia garanties democràtiques, però no deia que fos il·legal..., a la urgència per iniciar els «*tràmits d'impugnació*»...

I així podem seguir sense evitar tot el rebombori que s'haurà de consignar fins a l'arribada feixuga, però festiva, de la cita esmentada... De cap manera es pot obviar la prudència, sigui quin sigui el vent que bufi i faci girar l'orientació del penell de la rosa dels vents. I és per això que López Burniol, alerta que durant aquests dies hi plana l'oportunitat de cometre greus errors o d'encetar-la de ple. I esmenta que:

- **(1) El President de la Generalitat ha complert el seu compromís de convocar la consulta.**
- **(2) La consulta no es pot celebrar sense garanties objectives que permetin homologar-la internacionalment.**

- (3) La ruptura de la legalitat espanyola obriria un període de confrontació d'imprevisibles conseqüències, tant a nivell nacional com internacional.
- (4) Resta encara l'opció de tornar el poder de decisió al poble català mitjançant la convocatòria d'eleccions.
- (5) El pitjor pacte és sempre preferible al millor plet.

I acaba l'autor sobre l'opinió exposada, intitulant el seu article amb un enunciat imperatiu i concloent: «*El sentit comú*».

Piromusical de la Mercè 2014 en la cloenda de la celebració del Tricentenari 1714-2014

5. A MODE DE CLOENDA, EVIDENTMENT OBERTA

5.1. Un «Arc de Sant Martí» o un «Arc voltaic» entre l'11-S i el 9-N...?

En posar punt final a aquest escrit (millor dit, punts suspensius...) em satisfà de presentar un arc que, d'un punt a l'altre del problema plantejat, dibuixi les tonalitats més refulgents que succeeixin entre els dies compresos entre l'11-S i el 9-N. No un Arc de Sant Martí -certament-, sinó un arc voltaic amb perilloses radiacions que caldrà superar amb força enginy i molt de seny.

5.2. El contingut d'uns dies frenètics entre el mes de setembre i de novembre de l'any 2014

I així és com només en polsar el número de la citació perquè s'obri la plana que amaga -diguem-ho així-, els títols i el contingut concentrat del degotall de tot allò que esdevé objecte d'una realitat objectiva, d'una hipòtesi possibilista, d'una especulació gratuïta, d'una intoxicació perversa, d'una manipulació esfilagarsada o d'una reflexió acurada... [51].

- Les actuacions de l'Assemblea Nacional Catalana i de l'Òmnium Cultura, després de la manifestació de l'11-S.
- El Debat de Política General a la Cambra Parlamentària Catalana dels propassats dies 15, 16 i 17 de setembre i les Resolucions pactades i emeses.
- Els darrers frecs a frecs a la Gran Bretanya, entre els anglesos unionistes i els independentistes escocesos, davant d les urnes previstes per al dia 18-S que decidiran el resultat definitiu.
- L'equilibri complex i arriscat dels partits polítics catalans a favor d'atorgar als ciutadans el "dret a decidir" el proper 9-N.
- L'aprovació de la Llei de Consultes catalana, la signatura del Decret per celebrar la consulta el dia 9-N i les respostes del Govern central i el Tribunal Constitucional.
- La rastellera de declaracions de tota mena i fesomia: possibilistes, agressives, intel·ligents, cíniques, benvolents, malintencionades, objectives, perverses, comprensives, intemperades, lúcides, gratuïtes, moderades,

malcarades, oportunes, apassionades, iròniques, clarividents, despietades, entenimentades (...) i la tensió existent entre un tarannà democràtic i respectuós enfront d'una perillosa i rebutjable fatxenderia...

- Les estratègies del Govern d'Espanya i les del Govern de Catalunya, així com l'actitud dels Partits polítics respectivament, davant del
- Les declaracions dels líders polítics tant internacionals com els nacionals i autonòmics i, fins i tot, les ulteriors manifestacions que es puguin produir.
- L'amuntament i el devesall de continguts diversos que els mitjans de comunicació vagin produint: editorials, articles d'opinió, llibres, tertúlies...
- L'aprovació de la Llei de Consultes no referendàries pel Parlament català, la presentació del «Llibre Blanc», la signatura del Decret de convocatòria per a la votació prevista al 9-N, la impugnança del Govern Central de la Llei de Consultes i el Decret i l'admissió a tràmit de tot plegat pel Tribunal Constitucional, les reunions, discussions i diferències entre els partits de caire sobiranista, la decisió del President de la Generalitat respecte d'una nova orientació en referència a una votació alternativa de cara al 9-N i la trencadissa de la unitat entre els partits...
- ... i a l'espera d'una recomposició de cara a l'esdevenidor amb unes eleccions autonòmiques que possibilitin el camí cap a la independència, sigui amb una DUI o a través d'un pacte entre Catalunya i Espanya...
- La unitat esquerdada per part dels partits polítics sobiranistes i la crida de l'ANC i OC per a refer-la en una magna manifestació festiva...
- La reunió de tots els membres del pacte nacional per al Dret a decidir...
- L'arc incoherent del Govern espanyol en considerar el nou 9-N (definit com un «*procés de participació ciutadana*») des d'una bona notícia aplaudida perquè no es fes la consulta prevista al decret i considerar que el nou 9-N no tenia garanties democràtiques, però no deia que fos il·legal, a la urgència per iniciar els «*tràmits d'impugnació*»...
- I tot el rebombori que s'haurà de consignar fins a l'arribada feixuda, però festiva, a la cita esmentada...

5.3. Podem arribar a fer un bon diagnòstic de la situació del «procés sobiranista»...?

Un bon diagnòstic...? Per resumir-ho: El conflicte és de legitimitat i de sobania. I aquest conflicte de Catalunya ha arribat a l'escenari del món per quedar-s'hi...! Un problema realment seriós...

...un problema que només es podrà resoldre dipositant un vot a les urnes. Tanmateix, en aquest moment -i després que el Tribunal Constitucional d'Espanya hagi admès a tràmit el recurs del Govern central contra la Llei de Consultes catalana, aprovada pel Parlament català, i el Decret signat, pel President de la Generalitat que fixa la data del 9-N per votar-, la incertesa plana sobre la solució eficaç del problema i ens preguntem si realment es podrà votar el 9-N com s'ha previst o, en tot cas, caldrà una convocatòria d'eleccions autonòmiques de caire plebiscitari.

Quan la gent té necessitat de sortir al carrer, l'indici és que el sistema està fallant o ha fallat. Malauradament el problema, en no voler resoldre's, per part del Govern de l'Estat, des del vessant polític, ha caigut dins de les entranyes jurídiques. Quin error, quin immens error...! En considerar que les lleis serveixen per regular i no

contenir o ofegar la voluntat del poble, s'imposa, com la via més correcta, per a la solució dels conflictes, la del diàleg i el pacte...

...i quan això no passa, la gent té necessitat de sortir al carrer. I en aquest punt cal llençar una alerta important que es tradueix en no entrar, de cap manera, en el joc de la provocació.

5.4. Es tracta d'un problema català o és un problema espanyol...? Hi ha condicions per a una solució...?

I per cert, es tracta d'un problema de Catalunya o un problema de l'Estat d'Espanya...? Pel que fa a Catalunya cal contemplar tres condicions perquè un canvi històric pugui veure la llum. I, certament, aquestes tres condicions -fins al dia d'avui- se'ns proporcionen amb escreix:

- **L'existència d'un consens ciutadà transversal**
- **La cohesió d'un líders polítics decidits a assumir el repte**
- **Un Parlament democràtic que ho avala**

Aquestes tres condicions, doncs, es donen de la mà en aquest moment de la història. Tanmateix, davant i malgrat l'espantall de la por, el menysteniment superb, la falsificació de la realitat manipulada, l'intoxicació profunda, l'assetjament continuat i la cantarella legalista de la prohibició, se m'escau de recitar amb en Miquel Martí i Pol que *«aquesta remor que se sent..., persisteix»* [52].

Aquesta remor que se sent no és de pluja.
Ja fa molt de temps que no plou.
S'han eixugat les fonts i la pols s'acumula
pels carrers i les cases.
Aquesta remor que se sent no és de vent.
Han prohibit el vent perquè no s'alci
la pols que hi ha pertot
i l'aire no esdevingui, diuen, irrespirable.
Aquesta remor que se sent no és de paraules.
Han prohibit les paraules perquè
no posin en perill
la fràgil immobilitat de l'aire.
Aquesta remor que se sent no és de pensaments.
Han estat prohibits perquè no engendrin
la necessitat de parlar
i sobrevingui, inevitable la catàstrofe.
I, tan mateix, la remor persisteix.

5.5. Dues cares d'una moneda encunyada entre contradiccions flagrants

Un partit polític escocès esperonà i empenyé el poble cap a la seva sobirania. Però entre nosaltres la situació és ben diferent perquè n'ha estat el poble català qui

n'arrossega els partits polítics en aquest procés vers la independència. I la pregunta retòrica, en forma d'endevinalla, que ara s'escau la podem formular tot i saber-ne ja la resposta:

Havent-hi un denominador comú com n'és la lluita democràtica per a la consecució d'una «Nació-Estat», quin dels dos trossos de terra, poblats respectivament per catalans i escocesos, arribarà abans al gaudi d'una «plena sobirania»...?

Amb un exercici democràtic impecable i exemplar Escòcia ha parlat a través de les urnes i el recompte dels vots ha donat un 55,3% a favor del no a la independència i un 44,7% a favor del sí. El veredicté ha estat contundent. Tant, que l'Alex Salmond ha dimitit, però ha guanyat la política i la societat gràcies a l'audàcia del primer Ministre de la Gran Bretanya -David Cameron- qui en un discurs excel·lent, èpic i victoriós ha afirmat que «*sóc demòcrata i vaig pensar que la gent havia de decidir*».

I allò que en aquest article ja he consignat: a Escòcia la política s'ha imposat per sobre de la llei, sense conculcar-la.

El Regne Unit -en referència a Escòcia- facilita solucions polítiques, un pacte per votar, un debat exquisit, unes propostes generoses, un sufragi massiu exemplar, una democràcia consolidada, una premsa imparcial,..

Espanya -en referència a Catalunya- aplica impediments legals, una manca de diàleg real, completa absència de propostes, amenaces penals, política de la por i de l'insult, democràcia en construcció, premsa parcial...

Lluminositat democràtica en el Regne Unit i fosc en un carreró quasi sense sortida en aquesta relació entre Espanya-Catalunya. Ara resulta que aquests feliciten als qui han votat i se n'alegren del resultat...

Una paradoxa enmig del camí de la incoherència reverteix sobre aquells que neguen que el dret a decidir passi per les urnes i, en conseqüència, s'oposen a la votació.

I encara més: una avorrible ironia ha fet que mentrestant Escòcia facilitava les urnes per votar, a Espanya es reunia el Fiscal general amb els quatre de cada província catalana -Barcelona, Tarragona, Lleida i Girona- per buscar la manera d'impedir-ho, des d'una pretesa legalitat, sense deixar marge perquè en sigui la política la que solucioni el conflicte.

5.6. El Govern de l'Estat espanyol respon amb beligerància a la demanda catalana

L'actitud del Govern espanyol és intensament beligerant i respon al «*problema plantejat*» només amb arguments estrictament jurídics i sense cap llambregada a favor d'una actitud voluntariosa de diàleg i de pacte.

- Un problema «*històric*». Pensi's en el concepte constitucional de Catalunya, exclosa com a nació sobirana, i relegada a un altre concepte regional de nacionalitat autònoma.
- Un problema «*social*». Atengui's al sentiment de pertinença a la terra d'aquest poble i a la voluntat majoritària de molta gent que se li nega el dret de decidir el seu futur.
- Un problema «*cultural*». Ressegueixi's tots i cadascun dels atemptats haguts en contra de la pròpia llengua al llarg del pas del temps.
- Un problema «*econòmic*». Estudiï's el diferencial d'escanyament entre l'aportació econòmica de Catalunya a l'Estat espanyol i el que es retorna a la nostra terra a través dels pressupostos generals.
- Un problema «*polític*». Consideri's les estratègies jurídiques que desvirtuen les pròpies estructures de l'Estat espanyol i posen en evidència el propi sistema.

Com s'entén que el propi President del Govern central doni per fet que el Tribunal Constitucional tombarà la Llei de Consultes abans que el propi Tribunal Constitucional s'hi pronunciï...? No serà que entre el Govern central i el Tribunal Constitucional hi ha una aliança o una cadena de transmissió que malmet la divisió de poders...?

5.7. El recurs a «El Petit Príncep» per assenyalar de quina manera caldria governar

... El petit príncep va arribar a un planeta on sols hi havia un rei. Era un rei absolut i universal, perquè regnava a tot arreu, no sols al seu planeta sinó també als planetes veïns i als estels. Com que el petit príncep tenia ganes de veure una posta de sol, li va demanar al rei que n'ordenés una, però aquest li contestà:

- *“Si jo manava a un general de volar d’una flor a l’altra, com si fos una papallona, o d’escriure una tragèdia, o de convertir-se en un ocell, i el general no complia l’ordre rebuda, qui estaria equivocada, ell o jo...?”*

- *“Vós”, digué amb fermesa el petit príncep.*

- *“Exacte. Cal exigir de cadascú el que cadascú pot donar -observà el rei-. L’autoritat reposa primer de tot en la raó. Si manés al teu poble de tirar-se al mar, aquest farà la revolució. Però jo tinc el dret d’exigir l’obediència perquè les meves ordres són raonables”.*

Si el President del govern central hagués llegit *«El petit príncep»*, sabia que el primer que cal per manar és la raó, el sentit comú, i cap dirigent pot actuar en contra d’aquesta norma universal. Ningú no pot governar sempre en contra de la gent, com el PP (i el PSOE) ha fet a Catalunya, per més vots que això li doni a la resta de l’Estat. Ha comès l’error que el rei comenta, ens ha demanat la irracionalitat: que ens conformem a seguir sent una colònia, que paga i calla, per tal de mantenir eternament una Espanya que volen pobra i inculta, gràcies a les subvencions que compren voluntats i silencis. Ens han demanat que ens venguem el futur dels nostres fills per un plat de lleties, que ells cuinaren quan els sembli, si tenen a bé entrar a la cuina. I tot per mantenir una classe política mediocre, gandula i incapaç d’elaborar un projecte de país que aprofiti els nostres potencials.

Tal com preveu el rei de *«El petit príncep»* ens han manat que ens tirem al mar i els ha esclatat una revolució i, si el TC pensa que podrà aturar-nos, és que els seus membres tampoc no han entès res perquè no han llegit el conte. *MGQ sobre “L’exposició d’un lector” de La Vanguardia (5/10/14).*

5.8. *S’acosta el «Dia D», que és el «Dia següent»...de la Democràcia*

S’ha aprovat ja la Llei de Consultes catalana. S’ha iniciat ara un període clau i intens que s’apropa veloç al 9-N. Tot els partits favorables al *«dret a decidir»* han manifestat darrerament la seva unitat compromesa per facilitar la consulta amb les màximes garanties democràtiques sense saltar-se la línia vermella de la legalitat i preservant el paper dels funcionaris. El 96% d’Ajuntaments del territori han expressat la seva col·laboració per fer viable la consulta. La força popular és al carrer sotjant el rellotge que marca el compte enrera fins al 9-N...

I ja s’ha explicat en un apartat d’aquest article. En data de 19 d’octubre de 2014 la Plaça de Catalunya de Barcelona va reunir unes 110.000 persones, convocades per l’Assemblea Nacional Catalana i l’Omnium Cultural, on el crit unànim *«independència-unió»* conformaven la voluntat del poble per tal que la votació del *«procés participatiu»* del 9-N constituís el preludi plebiscitari d’unes *«eleccions autonòmiques»* en pocs mesos i molt abans de les municipals previstes per al mes de maig de 2014.

Finalment, entre tires i afluixes de tot el que ha succeït durant aquests darrers dies, la qual cosa ja resta consignat en les informacions de l’ANC i OM que figura també en l’article d’aquesta web, i a poques hores de la celebració del 9-N, s’han reunit tots els membres integrants del Pacte Nacional pel Dret de Decidir que, amb

un exercici de síntesi, podem establir -mitjantçant la manifestació del seu President, Joan Rigol- les conclusions següents:

- Que malgrat la suspensió per part del Tribunal Constitucional de tot el procés participatiu del nou 9-N i les amenaces del govern espanyol, cal destacar que el President de la Generalitat ha dit que **«anem endavant, ens defensem i apuntalem el 9-N amb el Pacte Nacional»**. L'organització, doncs, va a càrrec del govern, i el dispositiu es reforça gràcies a la implicació de la societat civil.
- Que **«la part final del procés»**, el recompte, anirà a càrrec dels voluntaris. Per altra banda, el govern ha garantit que hi haurà les urnes dins dels instituts, i no pas fora, i que el govern donarà en tot moment cobertura jurídica a tots els voluntaris que participin en el dispositiu del 9-N.
- Que **«el govern assumeix la seva responsabilitat fins al final, però sabent que en aquest final, els protagonistes són els voluntaris»**. I si s'ha pogut arribar al 9-N ha estat gràcies a un **«entramat»** format pel Govern, que ha impulsat el procés, les institucions municipals i les entitats i associacions de la societat civil que formen part del Pacte Nacional pel Dret a Decidir.
- Que el coordinador del pacte ha assegurat que **«el clima d'unitat ha estat molt evident»** durant aquesta reunió...que tots els participants han augurat que el 9-N serà un èxit...que no hi haurà **«cap interrupció»** de la votació, tot i que s'ha d'estar a l'aguait perquè no hi hagi coses que pertorbin aquest procés, com la por.
- Que s'ha constatat **«un cert abús de poder»** per part del govern espanyol, i s'ha citat, per exemple, les cartes que ha enviat la delegada del govern espanyol a Catalunya a diferents membres del Govern, al món local i als directors dels instituts.
- Que s'ha acordat un document amb el que es fa **«una crida als ciutadans a participar en el 9-N, sigui quina sigui l'opció política de cadascú»** i que la societat catalana vol **«participar amb civisme i afirmant els drets democràtics fonamentals i l'enfortiment de la cohesió»**.
- Que l'esmentat document reflecteix també la voluntat dels membres del Pacte Nacional de defensar **«la nostra llibertat i exercir-la democràticament»**, alhora que aprofita per **«agrair i encoratjar els voluntaris que fan possible»** el 9-N.
- Que es fa públic que tots els membres del Pacte Nacional **«podran unir-se a la denúncia formulada per càrrecs electes del nostre país a institucions internacionals contra l'Estat espanyol perquè vulnera el dret del poble català a decidir el seu futur polític»**.

... I aquí poso, no punt final, sinó un punt i seguit, per no dir punts suspensius, a aquest article elaborat entre l'11-S i el 9-N, passi el que passi, però tenint present i atalaiant la celebració de la caiguda del mur de Berlín, ara fa vint-i-cinc anys. Un

símbol potent per a la nostra terra catalana que, ajudant a eixamplar la imaginació vers tot el que pot succeir, ens port al nostre «*Dia següent*» com la millor ocasió per escriure, si s'escau, un altre article en aquestes planes, avui de contingut desconegut, però ben esperançador.

A poques hores de la festa participativa del somriure, quan l'ANC i l'OC han celebrat a Barcelona l'acte de cloenda, previ a la votació del 9-N, el President del Govern Central, en un altre acte a Extremadura ha dit que se sent guanyador del pols mantingut amb el President de la Generalitat perquè «**he complert la meua paraula ja que no se celebrarà cap referèndum i ni tan sols una consulta. No se celebrarà a Catalunya 'res de tot això', sinó una cosa que no vull qualificar-la...**».

Deixo al lector aquesta consideració i que cadascú/a jutgi tot el que ha passat durant aquests dos mesos, tot i intuïnt que a l'ombra de les darreres jornades hi ha hagut algun tipus de diàleg escenificat entre les parts bel·ligerants per evitar el xoc de trens. Tanmateix i malgrat les incertes d'última hora -com l'estudi de la Fiscalia per si algun element emprat en aquest nou 9-N del «*procés participatiu*» pogués avaluar-se com a constitutiu de delicte- només em queda recordar i ressaltar que «**els catalans venim de lluny i anem molt més enllà**» i, per tant, la nostra història continuarà...

Així, doncs, deixant de banda el resultat final d'aquest parèntesi de temps entre l'11-S i el 9-N, el títol de l'article continuarà essent el mateix que l'encapçala perquè -sigui quin sigui el viratge que prengui la situació del «*procés sobiranista*»- el suport del poble continuarà ferm i mobilitzat per conduir aquesta terra a la plena llibertat de si mateixa com a Nació-Estat de ple dret:

«1714-2014...»

«...ENTRE L'11-S I EL 9-N de 2014: ÉREM, SOM I SEREM...» [\[53\]](#).

Discurs del President de la Generalitat -Artur Mas- després de la signatura del Decret que estableix la votació de la Consulta per al 9-N

6. NOTÍCIES DE LA «ANC» SOBRE EL «PROCÉS SOBIRANISTA»

Diverses notícies sobre el procés sobiranista formulades per l'Assemblea Nacional Catalana

[En clicar l'enunciat, així com també aquest text i la imatge fotogràfica, s'obrirà un recull de notícies preparades per l'Assemblea Nacional Catalana en referència al «PROCÉS SOBIRANISTA CATALÀ»](#)

7. COL·LECCIÓ DE VÍDEOS DE L'ASSEMBLEA NACIONAL CATALANA

Col·lecció de vídeos sobre el procés sobiranista presentats per l'Assemblea Nacional Catalana

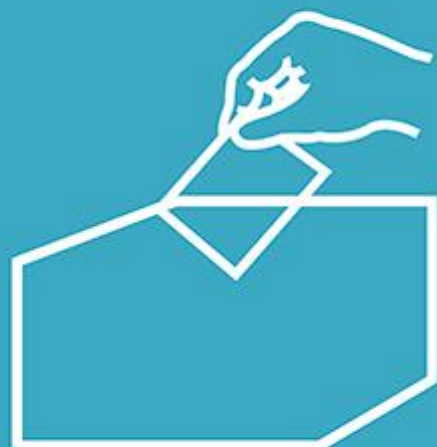
[En clicar l'enunciat, així com també aquest text i les imatge fotogràfica, s'obrirà una col·lecció de vídeos preparats per l'Assemblea Nacional Catalana en referència al «PROCÉS SOBIRANISTA CATALÀ»](#)

8. GENERALITAT DE CATALUNYA. WEB INSTITUCIONAL 9-N / 2014

Plana Web de la Generalitat de Catalunya en referència al procés participatiu del 9-N de 2014, que s'escau també amb la commemoració del 25è aniversari de la caiguda del mur de Berlín a l'any 1969

[En clicar l'enunciat, així com també aquest text i les imatges fotogràfiques, s'obrirà la plana Web institucional del 9-N / 2014 de la Generalitat de Catalunya pel que fa al «PROCÉS SOBIRANISTA CATALÀ»](#)

9N|2014

TU HI PARTICIPES TU DECIDEIXES

participa2014.cat

Més informació

012
gencat.cat

Generalitat
de Catalunya

WEB DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA QUANT A LA PARTICIPACIÓ CIUTADANA I VOTACIÓ DEL 9-N DE 2014, DATA SIGNIFICATIVA DEL 25è ANIVERSARI DE LA CAIGUDA DEL MUR DE BERLÍN A L'ANY 1989

TAULA DE CITACIONS PER IL·LUSTRAR EL TEXT I DOTAR-LO DE QUALITAT

[1]

- [La Guerra de Sucesión española \(1701-1713\). Relat en llengua castellana.](#)
- [La Guerra de Successió espanyola \(1701-1713\). Relat en llengua catalana.](#)

[2]

- [La Guerra de Sucesión española en Cataluña.](#)
- [L'exèrcit de Catalunya en la Guerra de Successió espanyola.](#)
- [El Decret de Nova Planta.](#)

[3]

- [SÁNCHEZ PIÑOL, Albert. Precisiones sobre la Guerra de Sucesión.](#)
- [El Setge de Barcelona dins de la Guerra de Successió.](#)
- [Visionat de l'Onze de setembre de 1714 a Barcelona.](#)
- [SÀPIENS. «414 Dies de Setge». N.147. Edició especial. Grup Cultura / Sàpiens- publicacions. Barcelona, 2014. Articles de què consta la revista de tirada mensual:](#)

1. MATA, Jordi / ALCOBERRO, Agustí. *El llarg camí cap a un setge.*
2. CÒNSUL, Arnau / ALCOBERRO, Agustí. *Qui manava a Barcelon el 1714...?*
3. ROTGER, Agnès / GARCIA ESPUCHE, Albert. *Dins les muralles.*
4. CAMPRUBÍ, Xevi. *La premsa d'Estat catalana .*
5. SELLA, Antoni / TORRAS, Josep Maria. *Entre la rebel·lia i la repressió.*
6. PUIG, Pere / ALCOBERRO, Agustí. *Viurem lliures o morirem.*
7. CASAS, Sònia. *L'11 de setembre, hora a hora.*
8. CAMPRUBÍ, Xevi. *El Setge, vist des d'Europa.*
9. CASALS, Àngel / GRÀCIA, Oriol. *L'endemà. Catalunya sense govern.*
10. TORRES, Josep Maria / ALCOBERRO, Agustí. *Reflexions a dues veus.*
11. PUJOL, Clàudia. *Santiago Albertí, la baula clau del 1714.*

[4]

- [MARIMÓN, Sílvia. Els dietaris personals informen sobre les circumstàncies de l'època. «Llibre d'òbits de religiosos i altres coses curioses succeïdes a Barcelona del 6 de juny de 1691 fins al 5 de maig de 1775» del frare caputxí Manel Soler i «Narraciones históricas» de Francesc Castellví.](#)
- [CASTELLVÍ, Francesc \(1682, Montblanc, 1682 – Viena,1757\). «Narraciones históricas».](#)

[5]

- [Diada Nacional de Catalunya: L'Onze de setembre.](#)
- [El Tricentenari del Setge de Barcelona: 1714-2014.](#)
- [L'Onze de setembre: La derrota més celebrada. El Museu d'Història de Catalunya recupera la memòria de les Diades](#)

[6]

- [REÑÉ HUGUET, Joan. Cap a un Estat propi...](#)
- [Projecte de Referèndum d'autodeterminació de Catalunya.](#)

[7]

- [2014: Entre la Diada de Sant Jordi i l'Onze de setembre 2014.](#)

[8]

- [2013: El naixement, la història i la codificació de la llengua catalana.](#)

[9]

- [2012: «Verba volant, scripta manent». Del fetitxe del llibre a la imatge virtual de la teranyina d'Internet.](#)

[10]

- [2011: Roses i llibres en la Diada esplèndida de Sant Jordi a casa nostra.](#)

[11]

- [2010: Diada de Sant Jordi al 23 d'abril. Festa del llibre i devesall de roses.](#)

[12]

- [BOSCH FRIDRIN, Miquel Àngel. Cervantes i Verdaguer: Dos autors literaris respectuosos amb la terra pròpia de cadascún.](#)

[13]

- [Informació i link's sobre diverses plataformes que intervenen en el «procés sobiranista», sigui d'un signe o d'un altre.](#)

[14]

- [Singular TV. Una entrevista a Francesc Marc Álvaro, sobre una pregunta al «dret a decidir».](#)
- [MARC-ÁLVARO, Francesc. Biografia y Obres.](#)
- [MARC ÁLVARO, Francesc. Pàgina WEB.](#)
- [Singular TV. Una entrevista al Magistrat de l'Audiència de Barcelona Santiago Vidal, sobre la pregunta al «dret a decidir».](#)
- [GIRAUTA, Joan Carles. «Votaré No a la secessió de Catalunya».](#)
- [LLOMBART, Jofre. «Doncs jo, ara, votaré Sí...».](#)

[15]

- [Consell Assessor de la Generalitat de Catalunya. Informes per a la Transició Nacional.](#)
- [EL «Llibre Blanc» en previsió a la independència catalana. Finalització i lliurament.](#)

[16]

- [El Tribunal Constitucional d'Espanya.](#)
- [El Tribunal Constitucional espanyol en sis minuts.](#)
- [El Tribunal Constitucional d'Espanya anul·la la declaració soberanista del Parlament de Catalunya.](#)
- [Proposició d'una Llei de Consultes del Parlament de Catalunya -no referendària-, i amenaça d'impugnació, per part del Govern espanyol, a l'hora de la seva promulgació.](#)

[17]

- [Catalunya, Cataluña, Catalogne, Catalonia](#)

[18]

- **ROVIRA I VIRGILI, Antoni.** *«Història Nacional de Catalunya»*. Obra de 7 volums. Ed. Pàtria. Barcelona, 1922-1934.
- **DE RIQUER i PERMANYER, Borja.** Director de l'obra. Diversos autors especialistes. *«Història Política, Societat i Cultura dels Països Catalans»*. Cartografia. Obra de 13 volums. Enciclopèdia Catalana. Barcelona, 1996-2000.
- **VILAR, Pierre; DE RIQUER i PERMANYER, Borja; MALUQUER, Jordi.** *«Història de Catalunya»*. 10 volums. Edicions 62. Barcelona 1987-2003.
- **SOLDEVILA, Ferran.** *«Història de Catalunya»*. Obra de tres volums. Ed. Alpha. Barcelona 1963.
- **FERRERES, Ernest; LLORENS, Jordi.** *«Història de Catalunya»*. Ed. Grup Promotor. Barcelona, 1992.

- LLORENS, Montserrat; ORTEGA, Rosa; ROIG, Joan. «*Història de Catalunya*». Ed. Vicens Vives. Barcelona, 1993.
- [ROVIRA VIRGILI, Antroni. Biografia i Obres.](#)
- [VILAR, Pierre. Biografia i Obres.](#)
- [SOLDEVILA, Ferran. Biografia i obres.](#)
- [VICENS VIVES, Jaume. Historiador, escriptor, catedratic i editor.](#)
- [DE RIQUER, Borja. Biografia i Obres.](#)
- [MALUQUER, Jordi. Biografia i Obres.](#)

[19]

- [Els Països Catalans.](#)
- [Catalunya i la seva personalitat -entesa com a «Nació Catalana»-, política, lingüística i cultural.](#)
- [La Marca Hispànica. La Corona de Aragón. L'expansió mediterrània. La derrota del 1714. La consciència nacionalista.](#)
- [Un «ARGUMENTARI» dinàmic per a la defensa de la Nació catalana. Tot un recull de documents que pretén argumentar i defensar de forma seriosa la veritable essència i la realitat de la nació dels catalans, contra la manipulació i l'eliminació de la seva secular història. Així, doncs, aquests en són alguns dels punts més característics.](#)
- *Isabel de Castella segons els llibres de text espanyols.*
- *Felip IV: Catalunya és una Nació, el nom de l'Estat és el Principat de Catalunya i el comte de Barcelona el seu sobirà.*
- *«Llenguatge català», «Romanç cathalà» i «Idioma nostrum» esmentats en cartes reials d'Alfons II, Pere III, Joan I i Ferran I.*
- *On van néixer, casar, morir i ser enterrats els sobirans catalano-aragonesos...?*
- *Tombes i panteons reials dels sobirans catalano-aragonesos*
- *Carta del Soldà d'Egipte als Consellers de la nació catalana (1432)*
- *Cartes reials*
- *Reial cèdula de Felip V que obliga als Consellers de Barcelona a vestir «traje moderno espanyol» i altres humiliacions el 1718 / Llibre dels Fets de Jaume I i el Regne de Catalunya*
- *Crònica de Pere III el Cerimoniós i la seva arribada a Catalunya: «La Pàtria del Rei és Catalunya, la Corona és catalana»*
- *Llibre del Rei en Pere II i la seva terra Catalunya. Crònica de Bernat Desclot*
- *Discurs del Rei Martí l'Humà les Corts de Perpinyà el 29 de gener de 1406*
- *Referències sobre la Nació i la Bandera ... / ...*

[20]

- SANPERE I MIQUEL, Salvador. «*Fin de la Nación Catalana*». Tipografia "L'Avenç". Barcelona 1905. Apographia Historica Cathaloniae. Series Historica V. Col·lecció dirigida per Jaume Sobrequés i Callicó. Ed. Base. Barcelona 2001.

[21]

- **ALBAREDA I SALVADÓ, Joaquim. Estudi introductor. Edició en facsímil de l'obra de Salvador Sanpere i Miquel. «FIN DE LA NACIÓ CATALANA». Tipografia "L'Avenç". Barcelona 1905. Apographia Historica Cathaloniae. Series Historica V. Col·lecció dirigida per Jaume Sobrequés i Callicó. Ed. Base. Barcelona 2001. Pág. 47- 53.**

[22]

- **ALBAREDA I SALVADÓ, Joaquim. Estudi introductor. Edició facsímil de l'obra de Salvador Sanpere i Miquel. «FIN DE LA NACIÓ CATALANA». Tipografia "L'Avenç". Barcelona 1905. Apographia Historica Cathaloniae. Series Historica V. Col·lecció dirigida per Jaume Sobrequés i Callicó. Ed. Base. Barcelona 2001. Pág. 53.**

[23]

- **LÓPEZ-BURNIOL, Juan José. Biografia, càrrecs i obres**

[24]

- **2010: «SOM UNA NACIÓ, NOSALTRES DECIDIM». Manifestació del 10 de juny.**
- **L'Estatut d'Autonomia de Catalunya del 2006. Projecte, aprovació, recursos i retallades.**

[25]

- **2012: «CATALUNYA, NOU ESTAT D'EUROPA». Manifestació de l'ONZE de setembre.**
- **L'Assemblea Nacional Catalana (ANC).**
- **La Societat Civil Catalana, una formació de contrapès a l'Assemblea Nacional Catalana.**

[26]

- **Preparant el nou Estat Català des de l'ANC.**
- **Presentació general del'Estat Espanyol.**
- **RUBERT DE VENTÓS, Xavier, Estimo Espanya, per això me'n vull separar (1).**
- **RUBERT DE VENTÓS, Xavier. Estimo Espanya, per això me'n vull separar (2).**
- **RUBERT DE VENTÓS, Xavier. Biografia i activitat.**

[27]

- **DELGADO, Manuel. L'abast del procés sobiranista des de les bases populars**
- **BAUSSET, Josep Miquel. L'Església i el procés sobiranista**
- **NOVELL, Xavier. El bisbe de Solsona defensa la consulta del 9N i crida els fidels a votar. Novell deixa clar que el dret d'autodeterminació de**

Catalunya és «un dret fonamental que és anterior i superior a l'ordenament jurídic vigent».

- PARDO, Francesc. El Bisbe de Girona escriu als feligresos una glossa dominical publicada el 7 de setembre de 2014 al Full Parroquial de la Diòcesi sobre el dret a decidir.
- Manifest del Col·legi d'Advocats de Barcelona en què defensa la declaració unilateral d'independència si l'Estat prohibís la consulta.

[28]

- Plataformes de diferent signe que, de cara al «procés sobiranista», malden per donar-li'n suport o, al contrari, s'escarrassen per neutralitzar-lo. Informació descriptiva i enllaços a cadascuna de les plataformes.

[29]

- 2013: «LA VIA CATALANA CAP A LA INDEPENDÈNCIA». Manifestació de l'ONZE de setembre.
- La «GIGA-FOTO» de la Via Catalana cap a la independència.
- Crònica alternativa de la manifestació del 12 d'octubre de 2013 a la «VIA CATALANA».
- Entrevista al President de la Generalitat i debat posterior en la inauguració del programa de TV3 «.cat» el 24 d'abril del 2014.

[30]

- 2014: «ARA ÉS L'HORA». L'Assemblea Nacional Catalana anuncia la mobilització de la Diada de l'11 de setembre per al 2014: una «V» que, partint de la Plaça de les Glòries Catalanes, s'estendrà per l'Avda. Diagonal i la Gran Via de les Corts Catalanes.
- La GUIA de la «V» de l'ONZE de setembre de 2014.
- Discurs de la Presidenta de l'ANC sobre la consulta al Dret a decidir del 9 de novembre de 2014.

[31]

- ORTEGA Y GASSET, José. Biografia i obres.

[32]

- ORTEGA Y GASSET, José. «ESPAÑA INVERTEBRADA».
- Razón y Política. Examen crítico de la «España invertebrada».
- HERNÁN CASTAÑEDA, Luis. Notas de lectura sobre la «España invertebrada».
- El gran Imperi espanyol. Tot allò que va ser i que el pas de la història s'endugué.
- Original visionat sobre la independència de territoris de l'Imperi espanyol al llarg dels anys: 1581, 1640, 1714, 1810, 1811, 1816, 1818, 1820, 1821, 1825, 1865, 1898, 1956, 1968, 1975, 2...?

[33]a)

- [RAC-1. Debat sobre la Història de Catalunya entre Francisco Marhuenda, Pilar Rahola i Oriol Junqueras.](#)
- [RAC-1. Debat entre Oriol Junqueras versus Francisco Marhuenda sobre la Nació Catalana.](#)
- [«Los desayunos de TVE». Alfred Bosch sobre qüestions d'actualitat catalana.](#)
- [Rebuig de les amenaces contra un hipotètic Estat Català i altres articles. Sala i Martín.](#)
- [TV3. Programa setmanal «Divendres» amb en Xavier Sala i Martín i la viabilitat d'una Catalunya independent.](#)
- [8TV. Programa setmanal «8 al dia» amb Santiago Niño Becerra i la viabilitat d'una Catalunya independent.](#)
- [MARUHENDA, Francisco. Biografia i activitat periodística.](#)
- [NIÑO BECERRA, Santiago. Biografia, docència i obres.](#)
- [BOSCH, Alfred. Biografia i activitat.](#)
- [BOSCH, Alfred. Plana WEB.](#)
- [JUNQUERAS, Oriol. Biografia i activitat.](#)
- [JUNQUERAS, Oriol. Plana WEB.](#)
- [RAHOLA, Pilar. Biografia y activitat.](#)
- [RAHOLA, Pilar. Plana WEB.](#)
- [SALA MARTIN, Xavier. Biografia i docència.](#)
- [SALA MARTIN, Xavier. Plana WEB.](#)

[34]

- [Una marxa decidida i entusiasta cap a la «COMMEMORACIÓ DEL TRI-CENTENARI 1714-2014».](#)
- [Acte inaugural del TRI-CENTENARI de 1714 a la Seu de Lleida. Uns 90 minuts de celebració.](#)
- [Resultats d'una àmplia enquesta sobre el pensament i la voluntat de les persones de Catalunya en relació al procés de canvi endegat i de cara al 9 de novembre de 2014.](#)
- [Rebuig del Congrés de Diputats de l'Estat espanyol a una moció per a la «tramitació d'una la proposta de llei» sobre l'autorització a Catalunya per a la celebració d'un referèndum.](#)
- [Discurs del President de la Generalitat després del debat al Congrés de Diputats de l'Estat espanyol el 8 d'abril de 2014 davant de la negativa d'una «admissió a tràmit» com a proposició de llei \(i, per tant, per poder-la estudiar, dialogar i debatre...\), a l'efecte de fer possible la realització de la pregunta-referèndum sobre el «dret a decidir» del poble català el 9 de novembre de 2014.](#)
- [Allocució / crida del President de la Generalitat en la Diada de Sant Jordi 2014 al poble català.](#)

[35]

- [ARA ÉS L'HORA. Units per un País nou. Aplicació informàtica per a la participació a la «V» de \(V\)otar, \(V\)ia, \(V\)oluntat i \(V\)ictoria.](#)

- [Espectacular reportatge de fotografies de la «Diada 11-S». Pantalla completa.](#)
- [L'èxit de la «V» \(votar-voluntat-victòria\) del carrer no afluixa la pressió per al 9-N.](#)
- [Recull de Tweets significatius entre els dies 11 i 12 de setembre de 2014.](#)

[36]

- [Temàtica i munió d'enllaços de la Viquipèdia, des de la contemplació dels orígens i el desenvolupament del Referèndum d'autodeterminació de Catalunya, fins el repte del «DiaD»: 9-N de 2014.](#)
- [Las medidas de Mariano Rajoy ante la consulta del 9-N, la determinación de Artur Mas después del 11-S y otras noticias](#)

[37]

- [CAROL, Màrius. La cita està presa d'un article d'opinió de La Vanguardia on l'editorialista i l'articulista n'és el Director. Per accedir als continguts cal pulsar l'enunciat \[editorials\] per una banda i \[articles\] per una altra.](#)

[38]

- [Diferents autors raonen en els sus escrits la legitimitat de la secessió](#)

[39]

- [MAS, Artur: «Segur que votarem...! Una altra cosa és amb quines condicions, ja que aquestes no depenen de nosaltres».](#)

[40]

- [BETANCOR, Fernando. Catalunya i Espanya: cinc possibles finals sobre el procés sobiranista català. Una anàlisi segons aquest economista nord-americà establert a Madrid.](#)
- [FELIU, Dolors. Implicacions jurídiques i legals en referència al camí cap a la independència de Catalunya, segons la directora general de Coordinació jurídica de la Generalitat de Catalunya.](#)

[41]

- [Consell Assessor de la Generalitat de Catalunya. Informes per a la Transició Nacional.](#)
- [EL «Llibre Blanc» en previsió a la independència catalana. Finalització i lliurament.](#)

[42]

- [El procés sobiranista contemplat des de diferents angles de visió](#)

[43]

- PUJOL SOLEY, Jordi. President de la Generalitat de Catalunya entre el 8 de maig de 1980 al 20 de desembre de 2003.
- SAÉZ, Albert. El «cas Pujol». Com va començar tot. D'espanyol de l'any a un independentista proscrit.

[44]

- Titulars i articles de la premsa escrita: “El Periódico”, “Ara.cat”, “Vilaweb”, “La Vanguardia”, “La Razón”, “El Punt-Avui”, “L’ABC”, “Nació Digital”, “El Mundo”.
- Espectacular ressò de la “V” de la Diada a la premsa internacional.
- La Comissió Europea admet que «afers interns», com el procés sobiranista, «tenen la nostra atenció».
- El procés d'independència, dia a dia, en els mitjans de comunicació internacionals.

[45]

- La proposició de la Llei de Consultas de Catalunya.
- Cap a la signatura del Decret per votar el 9-N, amb la Llei de Consultes de Catalunya aprovada pel seu Parlament.

[46]

- Simposi: Espanya versus Catalunya. Una mirada històrica entre 1714-2014.
- CASALS, Xavier. L'independentisme català. Sobre si és només una desafecció vers Espanya.

[47]

- LAPUENTE GINÉ, Víctor. «Demo y los demás». Los políticos deben dejar la toga jurídica y bajar al ruedo político.

[48]

- L'abús o l'extralimitació del component «jurídic» versus el pacte dialogat o la negociació «política» en la solució del problema català.

[49]

- RUBIO LLORENTE, Francisco / PÉREZ ROYO, Javier. L'opinió de dos constitucionalistes sobre el «dret a decidir».

[50]

- BOFILL, Hèctor. La evolución jurídica hacia un estdo propio
- PINYOL, Josep. Catalunya i la legitimitat en formular una declaració de soberania

[51]

- [ASSEMBLEA NACIONAL CATALANA I ÒMNIUM CULTURAL: desplegament d'una campanya «porta a porta» de cara al 9-N, per poder votar amb garanties democràtiques.](#)
- [El Parlament rep 730.000 firmes per a la Independència.](#)
- [Support rècord del Parlament de Catalunya al 9-N.](#)

[52]

- [MARTÍ I POL, Miquel. «Aquesta remor que se sent...persisteix...!!!». I altres textos d'escriptors catalans sobre el tema.](#)

[53]

- [Presentació dels actes del Tricentenari del 1714. Tot per entendre què érem per saber què serem ds del ara som](#)
- [«ÉREM, SOM I SEREM». Emotiu pròleg del Tricentenari 1714-2014. Text íntegre de la lectura que en va fer Montserrat Carulla](#)
- [Un piromusical tancarà els actes del Tricentenari de BCN, incorporant-hi projeccions, el dia 24 de setembre de 2014, Festa Major de la Mercè.](#)